

Lars Oskan-Henriksens tale ved åbningen af plejehjemmet Slottet

Taler

Lars Oskan-Henriksen
Forperson for Copenhagen
Pride

Dato

12. august 2015

Sted

Agnes Henningsens vej 7,
København

Jeg vil gerne indlede med at takke Slottets ledelse, fordi I har inviteret mig til at tale i dag, og fordi I vælger at komme og bidrage til vores parade på lørdag. Det er et vigtigt bidrag, som har været længe savnet. Jeg vil også gerne rette en tak til LGBT.dk og Gay and Grey for jeres store arbejde med at få gennemført denne vision, og ikke mindst vil jeg takke Københavns Kommune for åbenhed og vilje til at samarbejde om at realisere dette for LGBT-personer så vigtige initiativ.

Det er med stor glæde, Copenhagen Pride danner ramme om åbningen af et LGBT-profilplejehjem.

Der har længe været et ønske blandt LGBT-personer at have sikkerhed for at kunne blive gammel og bevare sin tilknytning til sin hverdag. Den mulighed er nu blevet til virkelighed med Slottets åbning som LGBT-profilplejehjem.

Når man ser på de undersøgelser, der er blevet foretaget om LGBT-personers levevilkår, er angsten for ensomhed i alderdommen eller følelsen af ensomhed, når man er gammel, tydelig. Flere LGBT-personer, end det er tilfældet i befolkningen i øvrigt, har ikke børn, og tendensen til at være flyttet fra hjemegnen til f.eks. København betyder, at mange har fået skåret naturlige familieband over, og derfor ikke, når partneren dør eller mobiliteten nedsættes, har det netværk, der kan fastholde ens tilknytning til et kendt miljø.

Hvis man dertil lægger, at mange måske viger tilbage for at springe ud i en ny social sammenhæng, har man hele den cocktail, der tilsammen producerer ensomhed.

Uden et profilplejehjem som Slottet kommer tilfældigheder til at råde fremfor

borgerens behov. Jeg har i mange år arbejdet i plejen – såvel på plejehjem som inden for hjemmeplejen. Jeg ved, hvor afgørende en del af en beboers hverdag personalet i plejehjemmet og den omgangstone, der er i plejesituationen, er for den enkelte borgers trivsel. Det er hjemmet, som for brugere af plejetilbud som for os andre danner fundamentet for tryghed og personlig udvikling. Og for at man har mulighed for at være åben om sig selv.

Jeg husker et ældre søskendepar, som flyttede ind i et af de plejehjem, jeg har arbejdet på. Kitty og Hugo kan vi kalde dem. De havde ikke altid boet sammen, men efter at Kitty var blevet enke, var hun flyttet ind hos sin bror, som altid havde været ugift. Ingen af dem havde børn. Nu var han blevet dårligt gående, og hun var desværre begyndende dement, så ingen af dem kunne længere klare at bo alene, når de skulle tage sig af den anden. De flyttede så begge ind hos os og fik boliger dør om dør. Vi tog ud og pakkede hjemmet ned og flyttede dem ind – indrettede to hyggelige hjem, og alt syntes fint, selvom særligt Hugo var noget tilbageholdende af natur og holdt sig for sig selv og røg sine cigarer uden at deltage i mange sociale aktiviteter. Men som Kittys demens tog til, var der noget, der ikke stemte. Når vi om morgenen hjalp hende med påklædningen, var der bestemte kjoler i skabet, hun vægrede sig ved at have på. Og pludselig en dag fik hun sat ord på af det sparsomme ordforråd, hun havde bevaret. Når vi valgte de bestemte kjoler, sagde hun: "Hugos, Hugos Hugos". Og pludselig gik præsen op for os, og brikkerne faldt på plads. Hugo var homoseksuel transvestit, og kjolerne var hans og ikke Kittys. Vi havde ikke et beredskab til eller uddannelse i på det tidspunkt – det ligger immervæk også over 20 år tilbage – at håndtere det, så resultatet blev, at ledelsen besluttede at fjerne kjolerne fra Kittys skab og lade det blive ved det – for hvordan tale med Hugo om det?

Jeg bilder mig ind, at det er situationer som denne, hvor en borgers behov uanset al god vilje ikke imødekommes, og hvor den hele livssituation misforstås, fordi heteronormativiteten skygger for alternative tolkninger af eksistens, som kan undgås, når vi skaber muligheder som Slottet.

Når man allerede i visitationen får at vide, at der er en mulighed for at søge fællesskaber, når man skal flytte i plejebolig, viser vi den åbenhed, der skal til, for at alle ved, at de vil blive taget vel i mod. Et regnbueprofilplejehjem er de symbolske åbne arme, som står parat til at favne et menneske i en sårbar situation, som det er, når man går fra at være selvhjulpen til at have behov for hjælp. Når man skal acceptere, at der dagligt skal komme fremmede på ens

enemærker – i ens hjem.

At flytte i plejebolig er at rive sig selv op med rode og forsøge at sætte nyt rodfæste. For at det kan ske, skal jorden være vel gødet. Det er den her. På Slottet. Hvor personalet er velforberedte, hvor huset signalerer åbenhed og inklusion, og hvor det følges op med arrangementer i dagligdagen og deltagelse i byens LGBT-liv. På den måde deler vi, Slottet og Copenhagen Pride, ambition, nemlig at være med til at skabe de bedste muligheder for, at LGBT-personer trives i hele deres tilværelse og alle livsfaser. Derfor er vi også, som jeg indledte med at sige, stolte over, at vi får lov til at danne ramme om denne officielle åbning af hjemmet, at vi har fået plads i talerækken, så vi får lov til at bidrage til jeres store dag, og ikke mindst over, at I vælger at deltage i vores fest på lørdag, når I deltager i paraden gennem byen. Det er skønt, at I er med! Det har været savnet! Og jeg håber, at dette er begyndelsen på en smuk tradition for samarbejde mellem Slottet og Copenhagen Pride.

Hjerteligt tillykke til os alle sammen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Copenhagen Pride, Regnbuebevægelsen, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-oskan-henriksens-tale-ved-abningen-af-plejehjemmet-slottet>